

Maggie Mitchell

De zomer van toen

Karakter Uitgevers B.V.

Lois

Iedereen dacht dat we dood waren. We waren twaalf jaar oud en al bijna twee maanden vermist. Wat moesten ze anders denken?

Natuurlijk waren ze blij ons terug te hebben. Maar niets was nog hetzelfde. Het was alsof we uit de dood waren opgestaan, alsof we op de een of andere manier bezedeld waren. Dat we het tegen alle verwachting in hadden overleefd maakte ons schuldig. We hadden vast onze ziel verkocht, zag ik ze denken – of erger. Het was vanzelfsprekend niet onze schuld geweest (in elk geval niet helemaal), maar toch. We waren niet meer hetzelfde.

En dat was waar, maar niet zoals zij dachten. Wat er voor ons toe deed, was dat wij waren geselecteerd. Uitverkoren. We hadden altijd al vermoed dat wij anders waren; dat was nu tenminste bevestigd. Het had geen zin om te doen alsof dat niet zo was; in feite werd, tot onze opluchting, niet langer van ons verwacht dat we de schijn ophielden. De wereld erkende dat wij bijzonder waren – en bleef op afstand, alsof we tijdbommen waren die op een dag zomaar zouden kunnen ontploffen.

Nu ik eenmaal heb benadrukt dat wij uitverkoren waren, moet ik eerlijkheidshalve toegeven dat ik zijn tweede keus was. Carly May was de eerste. Ik ga er graag van uit dat dit puur

toeval was, een geografische omstandigheid, dat hij ons allebei even graag wilde, maar dat hij op dat moment gewoon dichter bij Nebraska was dan bij Connecticut. Maar ik wist dat bij hem niets op toeval berustte. Ik was nummer twee. Carly was nummer één. Voor altijd.

Onze foto's waren overal te zien, hoewel het nooit tot een afbeelding op een melkpak kwam. We zagen er op die foto's uit alsof we al waren verdoemd en in stukken gehakt in het bos begraven lagen.

De televisiezenders en kranten lieten onze schoolfoto's zien, waarop we dromerig, tragisch glimlachten tegen een rokerig blauwe achtergrond. Maar ze toonden ook onze publiciteitsfoto's: Carly met een glinsterende tiara op haar gouden lokken, haar gestifte glimlach vol onrustbarende beloften. Ik, Lois, serieuzer, poserend met mijn spellingstroofeën, verleidelijk als een vijandige kitten. Zo zie ik het tenminste.

Carly May verdween opnieuw toen ze achttien was, deze keer in haar eentje. Ze liet een briefje achter: 'Ga niet naar me op zoek, jullie zullen me niet vinden,' had ze op een van de foto's uit haar portfolio gekrabbeld. Ze had een snorretje op zichzelf getekend en het wit van haar ogen zwart gemaakt. Dat weet ik omdat haar stiefmoeder, Gail, me twee jaar later belde toen ze werkte aan haar memoires. Ze dacht dat ik misschien wist waar Carly May was. Ik wist het niet; ik had al jaren niets van Carly gehoord. Dit staat allemaal in Gails boek, met de nadruk op haar eigen lijdensweg en vindingrijkheid. Ze had me een exemplaar gestuurd; ik heb het van een brug gegooid.

Tegen de tijd dat Carly weer in mijn wereld opdook, was ze niet langer meer Carly May Smith en waren we bijna dertig.

Carly May

Het is altijd moeilijk geweest om te praten over wat er is gebeurd zonder al te melodramatisch te klinken. En zodra dat gebeurt voel ik me onoprecht, alsof ik een idee lanceer voor een of andere televisiefilm. ‘Gebaseerd op een waargebeurd verhaal’, wat niet wil zeggen dat het ook per se waar is. Feitelijk heb ik het er jaren niet over gehad, echt met helemaal niemand.

Eigenlijk was het totaal niet melodramatisch. Dat is het schokkende eraan, als je het mij vraagt: de kalmte waarmee we accepteerden wat er gebeurde. In mijn beleving was mijn ontvoering op klaarlichte dag in de hoofdstraat van een onbeduidende plattelandsgemeente in Nebraska zeker niet het verschrikkelijkste wat er die dag had kunnen gebeuren.

Ik kwam van balletles en nam de tijd om naar het House of Beauty te lopen, waar stiefmoeder Gail haar nagels – en god weet wat nog meer – op dat moment liet doen. Dat mens vergde heel wat onderhoud. Ik droeg een nauwsluitend fietsbroekje en een oversized T-shirt, en sjokte op mijn twaalf jaar oude voeten voort over de hete, brede stoep van Main Street in Arrow, Nebraska, mijn tas met dansspullen over mijn schouder geslingerd. Ik bedacht manieren om Gail het leven zuur te maken toen er naast mij een auto stopte. Onopvallend, grijs. Ik wist niets over auto’s. Wel wist ik dat de kerel die hem bestuurde een vreemdeling was. Een zeldzaamheid in Arrow. De man boog in mijn richting en draaide het raampje aan de passagierskant omlaag. *Hij is vast verdwaald*, dacht ik toen. Ik ging ervan uit dat hij me zou vragen hoe hij in godsnaam weer in de bewoonde wereld moest komen, dus ik bleef stilstaan en wachtte, er min of meer klaar voor hem de route terug naar de grote weg te wijzen. Ik ben er vrij zeker van dat ik de licht verwaande uitdrukking van een twaalfjarige op mijn gezicht had.

Maar hij wilde de weg niet vragen, en hij had genoeg foto's gezien om te weten dat hij het juiste meisje te pakken had. 'Stap in,' zei hij glimlachend. 'Dan gaan we een ritje maken.'

En dat deed ik. Ik dacht er niet over na. God weet waarom. Elke keer dat ik later probeerde het te verklaren, komt het neer op de manier waarop hij naar me keek – alsof hij me door en door kende, alsof hij mijn gedachten kon lezen, alsof ik de enige persoon op de wereld was die ertoe deed. Wil niet iedereen zo bekeken worden?

Later bestudeerde ik de map met foto's die hij van mij had. Op sommige lachte ik gemaakt mijn tanden bloot. Op andere keek ik een beetje aanstellerig, bootste ik de pruilende gezichten van modellen uit tijdschriften na. Ik probeerde uit te vinden hoe hij het wist; hoe hij er zo zeker van kon zijn, ik bedoel, dat hij alleen zijn portier maar hoefde te openen om mij die auto in te krijgen. Ik zocht naar een teken, een sprankje roekeloosheid in mijn jeugdige ogen, een vleugje latente verdorvenheid. Ik ben ervan overtuigd dat de politie er later ook naar heeft gezocht. Zelf zag ik het echter niet, zelfs niet met de wijsheid achteraf. Ik had mezelf al die ongeïnteresseerde blik aangemeten die we van mooie meisjes verwachten. Voor zover ik het kon beoordelen, was er niets aan af te lezen.

We reden en we reden maar. Ik wist alleen dat we naar het oosten gingen. Hij zei nauwelijks een woord in die eerste uren, schakelde alleen af en toe van de ene naar de andere radiozender, hoewel hij niets leek te vinden waar hij naar wilde luisteren. Hij kromp ineen bij Mariah Carey, Nirvana, Beck – wachtte alleen even bij Johnny Cash, maar zelfs toen draaide hij na een paar seconden ongeduldig aan de knop. Ik vroeg me af wat hij hoopte te vinden en waarom hij zich liet teleurstellen als hij toch al wist dat de radio hem niets te bieden had. Nadat hij hem had uitgezet, zag ik vanuit mijn ooghoek dat zijn handen ontspannen op het stuur lagen – en op de een of andere manier gaf dat me een veilig

gevoel. Af en toe keek hij naar me en glimlachte hij even: als een oom, dacht ik, of misschien een leraar, hoewel ik geen ooms had en ik tot dan toe alleen rusteloze jonge leraressen met permanentjes en treurige gebloemde blouses had gekend. Hij was meer een fantasieleraar: knap en een tikje mysterieus. Ik keek naar zijn ogen toen hij mijn kant op keek en merkte dat zijn blik op mijn gezicht rustte; die dwaalde niet af naar mijn gebruikte dunne benen of de recente heuveltjes onder mijn roze T-shirt.

Gerustgesteld ontspande ik me. Door het raam zag ik Nebraska voorbijglijden, alsof het niets met mij te maken had. Ik was de staat nog nooit uit geweest. Ik was opgetogen toen we de grens met Iowa passeerden, hoewel het er daar ongeveer hetzelfde uitzag; ik vond het een prettig idee dat ik mijn wereld achter me liet. Op dat moment verlieten we de snelweg en stopten we bij een tankstation, waar hij een donkerbruine pruik uit een plunjezak op de achterbank haalde. Die gaf hij aan mij alsof hij me een cadeautje overhandigde, alsof hij al wist dat ik plezier zou beleven aan een verkleedpartij. Hij wachtte buiten het merkwaardig schone damestoilet en bestudeerde een wegenkaart terwijl ik mijn lange haar onder de pruik duwde en eraan trok tot de pony recht over mijn voorhoofd hing. Het moet een goedkope pruik zijn geweest – het poppenhaar had een stijve plasticachtige glans. Ik had nog nooit een pruik gedragen, maar was er meteen mee in mijn sas. Ik wreef de lipgloss en lichte matterende oogschaduw af die ik voor de balletles had aangebracht, en voelde me een ander meisje. In de wazige, gebarsten spiegel probeerde ik mijn nieuwe look uit. Ik zou verlegen en onschuldig zijn, besloot ik. Argeloos, hoewel ik dat woord toen niet kende. (Het voornemen was geen lang leven beschoren.) Ik wierp mijn spiegelbeeld een blik toe door mijn timide geloken oogleden en flirtte met mijn nieuwe ik tot hij beleefd op de deur klopte. Hij schonk me een goedkeurend knikje toen ik uiteindelijk tevoorschijn kwam.

Hij kocht verkoelde hotdogs voor ons bij het tankstation, en we reden westwaarts over een autoweg door eindeloze maïsvel-den. Ik voelde me volmaakt gelukkig.

Lois

Ik had haar gemakkelijk over het hoofd kunnen zien. Linksonder in het scherm gooide een onbestemde vrouw met donkere bril zich tegen de stoep om een kogel te ontwijken. Haar actie was niet belangrijk of noodzakelijk voor de plot; ze droeg alleen maar bij aan de algehele chaos – de vrouw was geen hoofdrolspeelster en had zelfs geen bijrol. Haar lot was niet relevant voor het verhaal. ‘Is zij een van de gangsters?’ vroeg ik aan Brad, met een schuine blik op haar wazige, half verborgen gezicht.

‘Die meid daar beneden in de hoek, bedoel je? Eerder het hoertje van een gangster. Of de slet? Is slet niet het woord? Ze ziet er lekker uit. Maar dan als zo’n dominante Barbie.’

‘Ze heeft haar eigen pistool,’ merkte ik op, en hield mijn toon luchtig. ‘Ze is niet zomaar een hoertje.’ Ik zag dat ze het in haar linkerhand had. Terwijl ik toekeek hoe haar lange, smalle vingers zich om het pistool krulden – klaar om op de vlucht te slaan, leek het wel – wist ik het zeker. Ik kende die hand. Hij was nu ouder, langer, eleganter. Maar ik zou die hand overal hebben herkend.

Ik was inmiddels gepromoveerd en ik gaf les aan een kleine universiteit in het noorden van de staat New York, waar ik Britse literatuur doceerde aan jonge studenten wier hersens, zo ontdekte ik gaandeweg, bijna uitsluitend waren afgestemd op elektronische prikkels. Ze waren niet eens zoveel jonger dan ik, maar ze leken uit een ander tijdperk te komen. Ik woonde in een ruim appartement op de bovenste verdieping van een victo-

riaans pand van rond de eeuwwisseling, met meer charme dan isolatie. (In Upstate New York gebruiken verhuurders 'ruim' als codewoord voor 'koud'.)

Ik zag Carly May in de hoek van mijn tv-scherm op een donderdagavond tegen het eind van januari. Buiten vroor het; dat was al dagen zo. Een collega van de faculteit Engels en ik zaten ineengedoken onder een deken voor mijn tv een film te kijken en afhaalpizza te eten. Met ineengedoken bedoel ik overigens *ieder afzonderlijk*. We raakten elkaar niet aan. Brad Drake en ik waren de jongste docenten van de faculteit. De dertigplussers, de lichten boven ons, hadden kinderen, een tuin, een leven. Ze gaven etentjes waarbij alle gasten om tien uur alweer vertrokken, gapend en iets mompelend over de oppas. Ik was naar een paar van hun etentjes geweest, in het begin. Met het nodige ironische commentaar slechte films kijken was niet langer aan hen besteed. Prima collega's, maar ik wist dat ze nooit mijn vrienden zouden worden.

En dat was oké. Ik had niet veel vrienden nodig: Brad voldeed.

'Ga eens naar de aftiteling,' droeg ik Brad op, die zoals gewoonlijk de afstandsbediening in zijn hand had.

'Kunnen we niet gewoon wachten tot het eind?'

'Ik ken haar,' zei ik. 'Ik zweer het je. Ik moet het checken.'

'Hoe kun je haar nou kennen? Je kunt haar gezicht nauwelijks zien. En als je haar al kent, waarom moet je dat dan checken? Als je het zo zeker weet, bedoel ik. En...'

'Waarom trek je alles wat ik zeg in twijfel?' Een zinloze vraag, want zo was Brad nu eenmaal. Normaal gesproken was het een vertederende vorm van eigenzinnigheid, en een van de vele trekjes die, in elk geval in mijn ogen, de beslist niet-romantische basis van onze relatie rechtvaardigde. Ik trok de afstandsbediening uit zijn hand.

Ik scrolde snel langs de personages die in de film een naam hadden en bleef toen hangen bij de cryptischer omschreven rol-

len: eerste dode meisje, tweede dode meisje, meisje in wegrestaurant, meisje met pistool. In deze laatste groep zag ik een naam waar ik niet naar op zoek was, maar die desondanks mijn aandacht trok: Chloe Savage. De initialen klopten. En er was nog iets: een spookachtige echo, de logica voorbij; een soort dreun diep in mijn maag. Ik wist het gewoon.

‘Ze is het niet,’ zei ik tegen Brad, en ik deed alsof ik teleurgesteld was terwijl ik me weer op de bank nestelde. Het was instinctief vermijdingsgedrag; geen haar op mijn hoofd die eraan dacht Brad de waarheid te vertellen.

Het was heel begrijpelijk dat ze haar naam had veranderd.

Nadat Brad was weggegaan – slaperig en met tegenzin de sneeuw in sjouwend – met een smachtende blik die deed vermoeden dat hij hoopte te worden uitgenodigd om op de bank te blijven slapen, liep ik meteen naar de computer. Ik vond genoeg foto’s van Chloe Savage die bevestigden wat ik al half wist. De biografieën waren teleurstellend oppervlakkig en stonden bovendien vol leugens. Slechts één detail was een link naar Carly May: deed als kind mee aan schoonheidswedstrijden. Er werd niet vermeld dat ze Miss Pre-Teen Nebraska was geweest. De bio’s zeiden zelfs dat ze uit Connecticut kwam. *Zoals ik*, dacht ik bij mezelf. Dat had ze van mij geleend. In zekere zin gold dat ook als bewijs.

Ik printte alles wat ik kon vinden: bio’s, filmografieën, foto’s. Ik legde ze keurig in een map en plakte er een etiket op met CARLY/CHLOE. Toen, zonder reden, liet ik de map onder in een glieden, alsof ik hem wilde verbergen voor... voor wat eigenlijk? Nieuwsgierige blikken? Er hadden op dat moment strikt geheime overheidsdocumenten op mijn nachtkastje kunnen liggen en er zou geen haan naar kraaien.

Toch verstopte ik de map. Mijn gevoel zei me dat ik dat moest doen.

Chloe

Ik was beeldschoon. Lang voor mijn leeftijd, slank, met lichtgouden krullen en saffierblauwe ogen. Als een jonge fee. Een sexy jonge fee, voeg ik daaraan toe, toen ze me begonnen op te dirken. Dat was nadat Gail op het toneel was verschenen. Tegen de tijd dat papa haar mee naar huis had genomen om haar aan me voor te stellen, was het al min of meer in kannen en kruiken: ze zouden gaan trouwen. Gail had roodgeverfd haar, violetkleurige contactlenzen en lange roze nagels. De natuur had haar een vaal, muisachtig uiterlijk gegeven, maar ze had alles in het werk gesteld om zichzelf in te kleuren. Het was echter allemaal te fel, als technicolor: niet overtuigend. Ze had een hoge, nasale stem. Op mij, als zevenjarige, kwam ze over als een stripfiguur. Waarom mijn droevige, stille papa slechts twee jaar na de dood van mijn moeder met een stripfiguur wilde trouwen, was iets wat ik nooit zou begrijpen. Hij moet hebben gedacht dat ik een surrogaatmoeder nodig had; misschien ging hij ervan uit dat ik prijs zou stellen op gezinsuitbreiding, waarvoor Gail al snel zorgde, in de vorm van twee halfbroertjes. Op beide punten zat hij ernaast, maar hij had niet de moeite genomen ernaar te vragen.

‘Schatje,’ zo noemde Gail me bij onze eerste ontmoeting. ‘O, Carly May, wat ben je toch een schatje!’ dweept ze. ‘Hugh, je hebt me nooit verteld wat een schatje ze was!’ Mijn vader bleef gewoon tassen met boodschappen uit de kofferbak halen. Ik merkte meteen dat hij de neiging had Gail het woord te laten doen.

Nadat ik voor de tweede keer was vertrokken, publiceerde Gail een boek. Ik zeg bewust niet dat ze een boek *schreef*. Ik zou durven zweren dat ze in haar leven nooit meer dan een boodschappenlijstje heeft geschreven. Nee, de ghostwriter was

Liz Caldwell: haar naam staat in kleine letters in de hoek rechtsonder, als de handtekening van een kunstenaar – je ziet hem alleen als je erop let. ‘In samenwerking met Liz Caldwell,’ staat er. Ik zie die ‘samenwerking’ zo voor me: Gail zittend in de woonkamer, met genoeg make-up op voor een Oscaruitreiking, een sigaret in de hand en al haar ringen aan haar mollige vingers, zwelgend in zelfmedelijden en met een deerniswekkende kijk op haar eigen importantie. Tegenover haar Liz Caldwell, zogenaamd onder de indruk van Gails wijsheid en sterke karakter, haar aantekeningen raadplegend en af en toe zachtjes een duwtje in de juiste richting gevend, terwijl er een recorder naast haar stond te zoemen. Hoe ik weet dat Liz deed alsof? Ik ken Gail gewoon. Het kan ook zijn dat Liz haar minachting niet had hoeven te verbergen, want Gail zou te zeer zijn opgegaan in haar eigen dramatiek om het op te merken. Ontvankelijkheid voor de emoties van anderen is nooit haar sterkste kant geweest.

Zelfs de titel van het boek is een leugen: *Twee keer verloor ik mijn dochter*. Toegegeven: het zou inderdaad afschuwelijk zijn als het waar was. Maar ik ben verdomme Gails dochter niet – dat ben ik nooit geweest, in geen enkel opzicht. En je kunt niet verliezen wat nooit van jou is geweest.

Ik was intelligent, echt waar. Ik ben intelligent. Dat verwachten de mensen niet. Mijn moeder, die overleed bij een auto-ongeluk toen ik vijf was, werkte als lerares. Mijn vader las graag. Als hij uit de stal het huis in kwam, zakte hij neer in zijn luie stoel en pakte een boek. Meestal non-fictie, maar ook romans. Ze lasen me voor toen ik klein was, ze praatten met me en zagen me voor vol aan. Ik haalde goede cijfers op school als ik mijn best deed, al zag ik daar onder het regime van Gail het nut niet meer van in.

Ze moet zich op eigen houtje in die schoonheidswedstrijden hebben verdiept. In het pre-internettijdperk moet het lastiger

zijn geweest dan nu. Ze zal wel schriftelijk informatie hebben aangevraagd. Hoe dan ook, toen ze de brochures mee naar huis nam, was dat het begin van alles; het was voor het eerst dat we er iets over hoorden – papa en ik, bedoel ik. ‘Ik wist niet dat zoiets bestond voor zulke jonge meisjes,’ zei papa, bladerend door glossy folders met zijn grote ruwe boerenhanden alsof hij iets vasthield wat hij liever niet zou aanraken – een dood beest of zo. ‘Ik had gedacht dat ze ouder zouden zijn.’

‘Kijk die meisjes eens,’ zei Gail, met de felroze lange nagel van haar wijsvinger een lijn om hun ronde, lachende gezichten trekkend. ‘Je moet toegeven dat Carly May mooier is dan ieder van hen. Ze zou zoiets kunnen winnen zonder zich er echt voor in te spannen.’

‘En waarom zou ze dat willen doen?’ zei papa, terwijl hij haar de brochures teruggaf en aan een van mijn vlechten trok. ‘Carly May kan goed leren.’ Ik zat in groep vier. ‘Deze meisjes zien eruit als een stelletje leeghoofden. Alleen mooie gezichtjes, meer niet.’

‘Daar is niks mis mee,’ zei Gail.

‘Echte schoonheid zit vanbinnen,’ zei papa.

Ik staarde naar de glinsterjurken met ruches die de meisjes droegen – misschien leeghoofden, misschien niet, hoe kon je dat nou weten – en dacht na over wat Gail had gezegd. God, hoe weten kinderen wat ze weten? Ik herinner me dat ik twee dingen heel goed begreep: ten eerste dat Gail gelijk had toen ze zei dat ik mooier was dan de andere meisjes. Ik was nog maar acht, maar wist het zo zeker als ik wist dat kippen eieren leggen. (En dat wist ik maar al te goed, want ik raapte ze altijd in de ren.) Ik ben geneigd te zeggen dat niemand het me heeft verteld, maar toch moet de wereld het me verteld hebben.

Ik wist ook dat Gail – hoezeer ik toen ook al een hekel aan haar had – gelijk had wanneer ze zei hoe belangrijk het was. Om mooi te zijn, bedoel ik. En ik wist dat er iets was wat ik

wilde, iets groots, iets wat ik niet kon benoemen. Iets buiten mijn wereld van dat moment. Dus zorgde ik ervoor dat ze me later bladerend door de brochures aan de keukentafel aantrof. Papa was niet thuis.

Dat was voor haar het sein om plannen te gaan maken.

Lois

Ik verberg mijn verleden niet echt. Mijn verhaal heeft me gewoon niet van de middelbare school tot in mijn studietijd achtervolgd, en ik koos ervoor het niet op te rakelen. Ik wilde proberen een andere Lois te zijn, in elk geval in het openbare leven. Zelfs toen ik mijn proefschrift schreef over de overdrachtelijke betekenis van het fenomeen ontvoering in de Britse roman, legde niemand, behalve mijn ouders en mijn proefschriftbegeleider, het voor de hand liggende verband. Ik ben ogenschijnlijk opgegroeid als een redelijk anonieme persoon: Lois Lonsdale, docent Engels, specialist op het gebied van zeer dikke romans waarin, volgens mijn studenten, niets gebeurt. IJveraar voor de juiste toepassing van de puntkomma.

Tot voor kort herinnerde niemand zich de ontvoering, laat staan de namen van de op wonderbaarlijke wijze bevrijde meisjes. Er zijn te veel meisjes in het nieuws geweest, en de meesten van hen hebben minder geluk gehad; als toeschouwer laten we onze verbeeldingskracht van de ene tragedie naar de andere schieten. Carly May en ik hielden in wezen op te bestaan toen onze foto's eenmaal uit de kranten verdwenen; er hadden al lang geen verslaggevers meer bij me op de stoep gestaan.

Maar inmiddels heb ik een nieuw geheim: ik ben Lucy Ledger, auteur van de redelijk succesvolle thriller *Diep in het bos*, die, hoe onwaarschijnlijk ook, binnenkort zal worden verfilmd. De

roman is in grote lijnen gebaseerd op de ontvoering. Mijn leven is weer gecompliceerd geworden.

Ik ben altijd gek geweest op geheimen.

In mijn lessen over de Britse roman heb ik Samuel Richardsons *Pamela* behandeld. Ik wilde het boek vroeg in het semester achter de rug hebben en verdergaan met de leuke dingen. Leukere, bedoel ik: ik geef toe dat zoiets relatief is. Ik probeer mijn sceptische studenten ervan te overtuigen dat *Pamela* in feite 'leuk' is. Het is natuurlijk een epistolaire roman, in briefvorm, maar op een tamelijk afwijkende manier, aangezien de meeste brieven nooit bij hun beoogde ontvanger aankomen. Je zou echter ook kunnen zeggen dat het om een soort griezelroman gaat, in de vorm van een huwelijksintrige. Wanneer de niet al te subtiele pogingen van Mr. B om zijn jonge (zeer jonge!) dienstmeisje te verleiden (of te onteren) mislukken, ontvoert hij haar, stuurt haar naar een van zijn andere huizen en plaatst haar onder de hoede van zijn bondgenote en handlangster, de sadistische Mrs. Jewkes. Het feit dat Pamela uiteindelijk met haar 'meester' mag trouwen doet weinig af aan het feit dat ze de helft van de roman in gevangenschap doorbrengt, zijn verkrachttingspogingen moet afweren en vaak wezenloos van angst is.

Maar het is ook een liefdesverhaal.

Mijn studenten zijn gewoonlijk niet overtuigd van het liefdesverhaalaspect.

Dus wanneer Sean McDougal op een vroege middag in februari een schaduw werpt in de deuropening van mijn kantoor, neem ik aan dat hij een misnoegde student is en zie ik me genoodzaakt mijn speech over het belang van *Pamela* af te steken tegenover deze opdoemende, naar sigaretten ruikende schim.

Maar hij verrast me. 'Ik heb u gegoogeld.' Sean is lang, bleek en mager, maar op de een of andere manier heeft hij toch zachte contouren. Zijn spaarzame, sprietige gezichtsbehandling draagt bij aan het effect: hij heeft iets wazigs. Zou hij knap zijn als hij

zichzelf beter verzorgde, zich minder zou verstoppen? Dat zou best kunnen. Het is moeilijk te zeggen. Hij doet me vaag aan iemand denken, maar als ik mijn geheugen aftast, kan ik de bron van de gelijkenis niet vinden.

Hij zit te zeer op zijn gemak aan de andere kant van mijn bureau; er smelt sneeuw van zijn dikke jas op mijn vloer en er ligt een ietwat boosaardige glans in zijn lichte, onbestemd gekleurde ogen. Hij lijkt in zijn nopjes met zichzelf.

Verdomme.

Aanvankelijk had ik gedacht dat een pseudoniem me op magische wijze van een dubbelleven zou voorzien; ik dacht dat ik een scherpe grens kon trekken en handhaven tussen Lois Lonsdale en Lucy Ledger, en beide identiteiten naar behoefte kon afwisselen. Mijn redacteur, Amelia Winter, hielp me snel uit de droom. De eerste keer dat ze me vroeg naar de achtergrond van mijn roman vertelde ik haar zelfverzekerd dat die er niet was. Het is pure fictie, zei ik. Ze stak een gespierde arm uit, pakte een van de tientallen gloednieuwe boeken die hoog op haar bureau gestapeld lagen en bladerde erdoorheen. Glinsterende wolkenkrabbers verdrongen zich voor het raam – vijftieng verdiepingen hoog – achter haar; ik kon mijn geluk nog steeds niet op. Mijn manuscript begon een eigen leven te leiden. ‘Weet je,’ zei Amelia, terwijl ze het boek bleef doorkijken, ‘het is voor ons belangrijk om te weten. Want als er iets is – *wat dan ook* – komt het uit. Daar zorgt het internet wel voor. Als we het vóór publicatie weten, kunnen we er ons voordeel mee doen. Maar als je er niet openhartig over bent geweest, kan het voor ons lastig zijn om de schade te beperken.’ Ze klapte het boek dicht, alsof ze had gevonden waar ze naar op zoek was geweest. ‘Denk er maar eens over na,’ zei ze.

Ik wilde er niet over nadenken, maar ik deed het toch.